

Arrest

nr. 219 245 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 juni 2013 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 111 420 van 8 oktober 2013 bevestigt de Raad de beslissing van het CGVS vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 4 februari 2014 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 28 mei 2014 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 135 714 van 19 december 2014 bevestigt de Raad de beslissing van het CGVS vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 16 februari 2015 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.8. Op 3 maart 2015 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. Op 22 juli 2015 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

1.10. Op 23 september 2015 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.11. Op 21 december 2015 dient de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in.

1.12. Op 26 februari 2016 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arrest nr. 170 472 van 24 juni 2016 wordt het beroep verworpen.

1.14. Op 30 augustus 2017 dient de verzoekende partij een zesde asielaanvraag in.

1.15. Op 17 oktober 2017 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.16. Bij arrest nr. 199 196 van 5 februari 2018 wordt het beroep verworpen.

1.17. Op 8 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.18. Op 13 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.17. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2018 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure(s) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 25.05.2012 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 08.10.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 04.02.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de RVV, en dit op 19.12.2014. Een derde en vierde asielaanvraag werd op respectievelijk 16.02.2015 en 22.07.2015 ingediend. Op respectievelijk 03.03.2015 en 23.09.2015 weigerde het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de asielaanvraag in overweging te nemen. Betrokkene ging tegen deze beslissingen niet in beroep bij de RVV. Op 21.12.2015 vroeg betrokkene een vijfde maal asiel aan. Ook deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS, en dit op 26.02.2016. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 24.06.2016. Een zesde asielaanvraag werd op 30.08.2017 ingediend. Opnieuw weigerde het CGVS, op 17.10.2017, om deze asielaanvraag in overweging te nemen en opnieuw diende betrokkene tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV. De RVV verwierp het beroep echter op 05.02.2018.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 4 maanden voor de eerste asielprocedure, iets meer dan 10 maanden voor de tweede, iets minder dan 1 maand voor de derde, 2 maanden voor de vierde, 4 maanden voor de vijfde en iets meer dan 5 maanden voor de zesde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst specifiek naar artikel 6.4 van de Richtlijn 200/115/EG. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Somalië omdat zij er vreest voor vervolging omdat zij zou behoren tot de Shekhal minderheidsclan. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar Somalië omdat zij er vreest voor vervolging omdat zij zou behoren tot de Shekhal minderheidsclan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder stelt betrokkene dat er geen diplomatiek vertegenwoordiging van België of de Europese Unie is in Somalië en dat zij zich dan zou moeten richten tot de Belgische ambassade in Nairobi, Kenia, wat een reis veronderstelt van honderden kilometers. Ook stelt zij dat zij geen legale toegang tot Kenia zou hebben. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ondanks het feit dat de Belgische ambassade in Kenia inderdaad bevoegd is voor de aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend door onderdanen van Somalië, legt betrokkene geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Nairobi, Kenia te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen bij haar eerste asielaanvraag dat zij reeds in het verleden in Kenia heeft verbleven. Zo verklaarde zij dat zij na haar vertrek uit Somalië van 16.05.2012 tot 23.05.2012 in Kenia heeft verbleven. Mede hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan de bewering dat het voor het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf voor haar onmogelijk zou zijn om voor een korte periode in Kenia te verblijven. Er wordt immers niet van betrokkene verwacht dat zij zich voor een lange periode zou vestigen in Kenia. Zij dient zich enkel naar Kenia te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van haar aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar Somalië om daar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Voor wat betreft de bewering dat de verplaatsing naar Kenia een reis van honderden kilometers veronderstelt, dient er opgemerkt te worden dat dit probleem

geldt voor alle Somali die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Somalische burgers.

Ook de bewering dat zij geen belangen meer zou hebben in Somalië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het lijkt immers erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, temeer daar zij bij haar (eerste) asielaanvraag verklaarde dat haar vader nog steeds in Somalië zou verblijven. Betrokkene verbleef verder ruim 22 jaar in Somalië en bijgevolg kunnen haar verblijf in België en (eventuele) opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene niet over de financiële middelen zou beschikken om naar Somalië te reizen, dient er opgemerkt te worden dat het betrokkene steeds vrij staat om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot wat de verwijzing naar 'de toestand van het strafproces' en 'de bijstand van haar kleinkinderen' betreft; betrokkene toont niet aan welk strafproces zij hiermee precies bedoelt, noch toont zij aan dat zij kleinkinderen zou hebben.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2012 in België verblijft en dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 6.4. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Verzoekster deed op 8 mei 2018 een uitgebreide aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Die aanvraag verwijst naar de principes die moeten gerespecteerd worden ondermeer op basis van de rechtspraak van de Raad van State.

Inzonderheid steunt de aanvraag ook op artikel 6.4. van de Richtlijn 2008/115/EG.

De bestreden beslissing stelt dat dit artikel enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Dit artikel zou geenszins opleggen dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten in gewilligd worden.

Verzoeker stelt dat dit motief deels onjuist, en deels niet terzake is.

De door verzoeker gedane aanvraag is het verzoek tot een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van verblijf, wat niet kan betwist worden.

Verder is de verhouding met een terugkeerbesluit aanwezig, daar verzoekster, wegens het afwijzen van haar asielerzoeken, illegaal op het grondgebied verblijft. De aanvraag kan ook op artikel 6.4. van de Richtlijn steunen wanneer geen terugkeerbesluit voor de hand ligt.

In de overweging 5 van de Terugkeerrichtlijn wordt gesteld:

"In deze richtlijn moeten horizontale regels worden vastgesteld die van toepassing zijn op alle onderdanen van derde landen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in een lidstaat."

Artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn, stelt dat de Richtlijn van toepassing is op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen. Artikel 3.2. bepaalt wat illegaal verblijf inhoudt.

Verzoekster is in die situatie; de Richtlijn is op haar van toepassing.

Artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn, artikel waarvan hier de toepassing wordt gevraagd, stelt:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of een ander vorm van toestemming tot legaal verblijf."

De Richtlijn vereist dus geenszins het bestaan van een terugkeerbesluit, integendeel, maar enkel het illegaal verblijf.

Het is bijgevolg onjuist te stellen dat er enkel toepassing zou kunnen zijn in geval van een terugkeerbesluit.

Verder faalt het motief waar het stelt dat verzoekster voorop zou stellen dat 'ten allen tijde het verzoek moet ingewilligd worden'.

Verzoekster heeft dit nergens gesteld. De aanvraag kan beslissen om een verblijf te geven zou deze van mening is dat het gaat om een schrijnend geval, om humanitaire redenen of om andere redenen.

Doordat de bestreden beslissing een onjuiste invulling geeft aan artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn, laat zij na te onderzoeken of de vraag van verzoekster voldoet aan de voorwaarde van schrijnend geval, humanitaire reden of een andere reden.

De aanvraag wordt enkel onderzocht vanuit het begrip buitengewone omstandigheden, maar dit is een begrip met een totaal andere inhoud dan de door artikel 6.4. gehanteerde begrippen.

Om vermelde reden dient de beslissing vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Ondergeschikt,

De zorgvuldigheidsverplichting en redelijkheidsverplichting vereisen een grondig onderzoek.

Verzoekster had opgeworpen dat de buitengewone omstandigheden erin bestonden dat zij sedert 2012 in België was, dat zij zes asielaanvragen had ingediend die samen ongeveer 37 maanden duurtijd hadden, dat zij niet kon terugkeren naar Somalië omdat zij tot de Shekhal minderheid behoorde.

Verzoekster had verder gewezen op de onmogelijkheid om de aanvraag te doen via de bevoegde diplomatieke missie, daar deze zich in Kenia bevond.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot deze motieven op een zeer stereotiepe en mechanische wijze.

Asielprocedures van samen 37 maanden, of samen meer dan driejaar worden niet als onredelijk lang beschouwd. Verzoekster betwist dit motief. Zelfs zo zij verschillende aanvragen heeft gedaan, is de totale duurtijd wel onredelijk. Dit moet ook beoordeeld worden in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Dit lange verblijf door de lange asielprocedures moet beoordeeld worden vanuit de vraag of verzoekster op redelijke wijze kan verplicht worden de aanvraag te gaan doen in haar land van herkomst, waar zij al ruim zes jaar uit weg is. Komt daarbij dat de aanvraag in Kenia moet gebeuren, en verzoekster hiertoe noch de financiële, noch de andere materiële en administratieve mogelijkheden heeft om dit te doen, omwille van de grote afstand tussen Somalië en Kenia, omwille van het feit dat zij geen financiële middelen heeft, dat zij niemand kent in Kenia, enz..

De bestreden beslissing is louter theoretisch, en bijgevolg niet zorgvuldig en niet redelijk, waar zij stelt dat verzoekster in 2002 zeven dagen in Kenia is geweest, en zij dit dan u ook maar moet kunnen. Zij was in Kenia louter op gedwongen doorreis in zeer moeilijke omstandigheden, maar heeft daar geen enkel belang.

Het is niet ernstig om te stellen dat iemand die zes jaar gelden zeven dagen in Kenia was, daar nu perfect terug naar toe kan gaan om de aanvraag daar op de Belgische ambassade te doen.

Het argument dat het niet om een buitengewone omstandigheid gaat, omdat die verplichting geldt voor andere Somalische burgers, gaat niet op. Verzoekster is nu eenmaal in België, en de aanvraag moet vanuit die realiteit beoordeeld worden. Zij zou, in tegenstelling tot Somalische burgers die nog in hun land vertoeven, eerst nog moeten terugkeren naar Somalië, waar zij al zes jaar niet meer geweest is, en dan vandaaruit naar Kenia moeten reizen. Het gaat dus om een andere situatie.

Het argument dat verzoekster beroep kan doen op de IOM gaat evenmin op. Dit betreft een vrijwillige terugkeer, en de tussenkomst van IOM is beperkt zowel financieel als in tijd, en biedt geen enkele garantie dat verzoekster over de nodige middelen en modaliteiten kan beschikken om de aanvraag in Kenia te doen.

Verzoekster had ook opgeworpen dat zij niet zomaar in Kenia binnen kon. Hier op wordt geantwoord dat verzoekster 'zich enkel naar Kenia dient te begeven'. Dit motief gaat niet op. Zij komt Kenia niet zondermeer binnen.

Verzoekster wijst er ook op dat de bestreden beslissing nalaat het geheel van omstandigheden te beoordelen, en enkel motiveert, quod non, met betrekking tot onderdelen van de aanvraag en van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Deze laatste dienen beoordeeld te worden rekening houdend met alle opgeworpen omstandigheden, die mogelijk niet ieder op zich, maar wel in hun geheel

genomen als buitengewone omstandigheden te aanzien zijn. Het lange verblijf in België heeft invloed op de mogelijkheid om de aanvraag in Kenia te doen, daar haar banden met eventuele familie in Somalië intussen ernstig verminderd zijn. De angst om als Shekhal minderheid behandeld te worden sluit hierbij aan. De noodzaak om zich naar Kenia te begeven met een reis van honderden kilometers dient mee in overweging te worden genomen.

In die zin faalt de motivering door op een niet concrete en dialectische wijze de ingeroepen buitengewone omstandigheden te beoordelen.

Derde onderdeel,

De beslissing schendt het hoorrecht.

Conform overweging 24 van de Terugkeerrichtlijn moeten de grondrechten en grondbeginselen in acht worden genomen, die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.

Wanneer verwerende partij van mening was dat er geen afdoende buitengewone omstandigheden had voorgelegd had zij verzoekster hiermee moeten confronteren. Dit is niet gebeurd.

Verwerende partij kan niet, zonder het hoorrecht toe te passen, stellen dat verzoekster als Shekhal minderheid geen gevaar loopt, dat zij niet zou aantonen niet over financiële middelen te beschikken, dat zij nog familie zou hebben in Somalië daar zij bij de eerste (!) asielaanvraag zou verklaard hebben dat haar vader daar nog woonde, terwijl op het ogenblik van de beslissing er zes jaar verlopen zijn, enz.

Wanneer deze beweringen als motief worden gebruikt dienen zij onderzocht te worden door de uitoefening van het hoorrecht.

Als verzoekster was gehoord had zij de actuele familiale toestand in Somalië kunnen toelichten met name dat zij daar niemand meer heeft, dat zij effectief over nul financiële middelen beschikt hier maar ook in Somalië...

Dit zou tot een andere beslissing inzake de buitengewone omstandigheden geleid hebben."

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekende partij daarin de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. Onder 'middel' dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "(...) *de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)*" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De verzoekende partij laat na om uiteen te zetten op welke wijze bovenstaande bepaling zou worden geschonden.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.4. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte nuttige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indient, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

3.6. In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de aanvraag eveneens gesteund was op artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn. Zij stelt dat het motief met betrekking tot voormeld artikel in de bestreden beslissing deels onjuist, deels niet terzake is. Zij meent dat niet kan betwist worden dat de door haar gedane aanvraag een verzoek tot een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van verblijf betreft. Verder meent zij dat een verhouding met een terugkeerbesluit aanwezig is, daar zij, wegens het afwijzen van haar asielverzoeken, illegaal op het grondgebied verblijft, dat een dergelijke aanvraag dan ook kan op grond van artikel 6.4. van de voormelde richtlijn wanneer geen terugkeerbesluit voorligt. Zij wijst op overweging 5 van de Terugkeerrichtlijn en stelt dat artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn stelt dat deze van toepassing is op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen. Artikel 3.2. bepaalt volgens de verzoekende partij wat illegaal verblijf inhoudt. Zij stelt in die situatie te zijn, dat de Richtlijn op haar van toepassing is. Zij citeert artikel 6.4. van voormelde richtlijn en stelt dat dit aldus geenszins het bestaan van een terugkeerbesluit vereist, integendeel, enkel het illegaal verblijf, dat het bijgevolg onjuist is te stellen dat er enkel toepassing zou kunnen zijn in geval van een terugkeerbesluit. Voorts meent de verzoekende partij dat het motief waar gesteld wordt dat zij voorop zou stellen dat 'ten allen tijde het verzoek moet worden ingewilligd' faalt, dat zij dit nergens heeft gesteld, dat de aanvraag (lees: de verwerende partij) kan beslissen om een verblijf te geven zou deze van mening zijn dat het gaat om een schrijnend geval, om humanitaire redenen of om andere redenen. Zij meent dat, doordat de bestreden beslissing een onjuiste invulling geeft aan artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn, zij nalaat te onderzoeken of de vraag van de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarde van schrijnend geval, humanitaire redenen of om andere redenen. Zij besluit dat de aanvraag enkel wordt onderzocht vanuit het begrip buitengewone omstandigheden, maar dit een begrip is dat een totaal andere inhoud heeft dan de door artikel 6.4. gehanteerde begrippen.

Uit voormeld betoog kan dus afgeleid worden dat de verzoekende partij meent dat het motief betreffende artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn enerzijds onjuist is, doordat de verwerende partij een verkeerde invulling geeft aan voormelde bepaling – doordat er *in casu* een verhouding met een terugkeerbesluit aanwezig is daar zij illegaal op het grondgebied verblijft en de Richtlijn enkel illegaal verblijf vereist – en daardoor nalaat te onderzoeken of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarde van schrijnend geval, humanitaire redenen of om andere redenen, en anderzijds niet terzake is daar zij nergens gesteld heeft dat 'ten allen tijde het verzoek moet worden ingewilligd'.

Het motief betreffende artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“Betrokkene verwijst specifiek naar artikel 6.4 van de Richtlijn 200/115/EG. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat in de motieven betreffende artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn waar gesteld wordt dat voormelde bepaling geenszins oplegt *“dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.”*, in geen geval kan gelezen worden dat de verzoekende partij zou beweerd hebben dat op basis van voormelde richtlijn ten allen tijde een aanvraag moet worden ingewilligd. Er wordt door de gemachtigde, gebruik makend van zijn discretionaire bevoegdheid, geantwoord op het ingeroepen artikel 6.4 van voormelde richtlijn waarbij hij aangeeft dat de bepaling *“enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit”* en dat deze bepaling niet oplegt dat een aanvraag in dergelijke gevallen ten allen tijde moet ingewilligd worden, wat de verzoekende partij ook zelf bevestigt.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden, kan uit artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn enkel worden afgeleid dat indien een lidstaat besluit een zelfstandige verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, er geen terugkeerbesluit zal worden genomen of een bestaand terugkeerbesluit zal worden ingetrokken of zal worden opgeschort voor de duur van de geldigheid van deze toelating tot verblijf. Meer kan er niet gelezen worden in dit artikel. Waar de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat dit artikel de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou uitbreiden kan zij geenszins worden gevolgd.

Waar de verzoekende partij betwist dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn enkel zou gelden in het kader van een terugkeerbesluit, treedt de Raad de gemachtigde van de staatssecretaris bij dat de bepaling van artikel 6.4 de Terugkeerrichtlijn *in casu* niet van toepassing is, dat het enkel de verhouding betreft *“tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit”*. Daargelaten de vraag of artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn rechtstreeks kan worden ingeroepen, heeft de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, *Mahdi*). Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, *Mahdi*), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is heden een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Het regulariseren van illegaal verblijvende derdelanders maakt tot nu toe niet het voorwerp uit van enige concrete secundaire EU-regelgeving. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving. Nu artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn *in casu* niet van toepassing is en de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partij enkel diende te beoordelen in het licht van de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat de verwerende partij nalaat te onderzoeken of haar aanvraag voldoet aan de voorwaarden van schrijnend geval, humanitaire redenen of om andere redenen. Het feit dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk en maakt aldus niet dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toepassing zou moeten vinden. Waar de verzoekende partij tenslotte nog stelt dat de aanvraag enkel wordt onderzocht vanuit het begrip buitengewone omstandigheden, maar dit een begrip is dat een totaal andere inhoud heeft dan de door artikel 6.4. gehanteerde begrippen, weze herhaald dat voormelde

bepaling van de Terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten.

3.7. In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij had opgeworpen dat de buitengewone omstandigheden erin bestonden dat zij sedert 2012 in België was, dat zij zes asielaanvragen had ingediend die samen ongeveer 37 maanden duurtijd hadden, dat zij niet kon terugkeren naar Somalië omdat zij tot de Shekhal minderheid behoorde en waarbij zij had gewezen op de onmogelijkheid om de aanvraag te doen via de bevoegde diplomatieke missie, daar deze zich in Kenia bevond. Door het enkel herhalen van de elementen in haar aanvraag en te stellen dat de bestreden beslissing met betrekking tot deze elementen op een zeer stereotiepe en mechanische wijze motiveert, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing betreffende de door haar aangevoerde omstandigheden. De Raad wijst er nog op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.8. Voorts stelt de verzoekende partij in het tweede onderdeel dat de asielprocedures van samen 37 maanden niet als onredelijk lang wordt beschouwd. De verzoekende partij betwist dit motief en stelt dat zelfs zo zij verschillende aanvragen heeft gedaan, de totale duurtijd wel onredelijk is. De Raad wijst erop dat het hier zes van elkaar te onderscheiden asielprocedures betreffen, waarvan de eerste iets meer dan één jaar en vier maanden, de tweede iets meer dan tien maanden, de derde iets minder dan één maand, de vierde twee maanden, de vijfde vier maanden en de zesde iets meer dan vijf maanden heeft geduurd. De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij lijkt voor te houden dat de doorlooptijd van de verschillende procedures moet worden samengeteld. De bestreden beslissing motiveert terecht dat de verzoekende partij wist dat zij bij een negatieve beslissing het grondgebied zou dienen te verlaten en dat geen van de door haar ingestelde procedures onredelijk lang heeft geduurd.

Waar de verzoekende partij omtrent het verblijf gedurende de asielprocedures nog stelt dat dit ook moet beoordeeld worden in het kader van de ontvankelijkheid, meer bepaald vanuit de vraag of zij op redelijke wijze kan verplicht worden de aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst, waar zij al ruim zes jaar weg is, herhaalt de Raad vooreerst dat de duur van de asielprocedures wel degelijk werd beoordeeld uit de vraag van de ontvankelijkheid, meer bepaald de vraag of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verantwoorden dat de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, doch werd geoordeeld dat de duur van deze procedures niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Voorts wordt betreffende het lange verblijf eveneens geoordeeld dat dit element niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog zou menen dat het element van lang verblijf wel degelijk een element uitmaakt dat betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag, en dit dan ook zo moest worden beoordeeld, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt waarom het langdurig verblijf niet wordt beschouwd als een reden die het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Zo motiveert de verwerende partij *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2012 in België verblijft(...)) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Voormelde paragraaf dient ook te worden gelezen in samenhang met de eerste paragraaf van de motieven van de bestreden beslissing, waar omtrent alle aangehaalde elementen en dus ook met betrekking tot het langdurig verblijf van de verzoekende partij, geoordeeld wordt dat *“De aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De bestreden beslissing dient immers in haar geheel te worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de verwerende partij het langdurig verblijf van de verzoekende partij die in de aanvraag als buitengewone omstandigheid wordt naar voor geschoven, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar dit element niet aantoonde waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in het buitenland en aangezien dergelijk element behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag.

Deze beoordeling is overigens in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat de verwerende partij de als buitengewone omstandigheid aangevoerde elementen van lang verblijf heeft onderzocht vanuit het oogpunt van de *“buitengewone omstandigheden”*, doch deze niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar dit element niet aantoont waarom de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in het buitenland en aangezien dergelijk element behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag.

3.9. De verzoekende partij stelt daarnaast dat daarbij nog komt dat de aanvraag in Kenia moet gebeuren en zij hiertoe noch de financiële, noch de andere materiële en administratieve mogelijkheden heeft om dit te doen, omwille van de grote afstand tussen Somalië en Kenia, omwille van het feit dat zij geen financiële middelen heeft, dat zij niemand kent in Kenia. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet had aangehaald in haar aanvraag dat zij niemand in Kenia kent, zodat de verwerende partij dit gegeven niet diende af te toetsen aan de vereiste van het aanvoeren van buitengewone omstandigheden. Hetzelfde kan gesteld worden voor het argument dat zij noch de financiële, noch andere materiële mogelijkheden heeft om de aanvraag in Kenia in te dienen. Uit de aanvraag blijkt immers niet dat zij dit had aangevoerd. Betreffende het argument dat zij in de administratieve onmogelijkheid is om een aanvraag in Kenia in te dienen en dit eveneens onmogelijk is omwille van de grote afstand tussen Somalië en Kenia, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van de elementen van haar aanvraag, doch hiermee geenszins de motieven die betrekking hebben op voormelde elementen weerlegt of ontkracht.

De verzoekende partij betoogt dat de beslissing louter theoretisch is, niet zorgvuldig en niet redelijk waar gesteld wordt dat zij in 2002 zeven dagen in Kenia is geweest en zij dit dan nu ook maar moet kunnen, dat zij in Kenia louter op gedwongen doorreis was in zeer moeilijke omstandigheden, maar daar geen enkel belang heeft, dat het niet ernstig is te stellen dat iemand die zes jaar geleden zeven dagen in Kenia was, daar nu perfect terug naar toe kan gaan om de aanvraag daar op de Belgische ambassade te doen. Met een dergelijk betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat *“zij (stelt) dat zij geen legale toegang tot Kenia zou hebben. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ondanks het feit dat de Belgische ambassade in Kenia inderdaad bevoegd is voor de aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend door onderdanen van Somalië, legt betrokkene geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Nairobi, Kenia te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. (...) Er wordt immers niet van betrokkene verwacht dat zij zich voor een lange periode zou vestigen in Kenia. Zij dient zich enkel naar Kenia te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van haar aanvraag staat het haar vrij om terug te keren naar Somalië om daar de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”* De aangevoerde omstandigheid dat zij geen legale toegang tot Kenia zou hebben, wordt dus niet aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Kenia te verblijven om aldaar de aanvraag in te dienen. Deze motieven schragen afdoende het aangehaalde argument, zodat de kritiek op het motief dat zij reeds eerder in Kenia verbleef, kritiek betreft op een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt nog dat wordt geantwoord dat zij zich enkel naar Kenia dient te begeven, dat dit motief niet opgaat daar zij Kenia niet zonder meer binnenkomt. De verzoekende partij gaat met deze kritiek voorbij aan het feit dat wordt gemotiveerd dat er niet van haar wordt verwacht dat zij zich voor een langere periode zou vestigen in Kenia en dat zij geen bewijzen voorlegt dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten om tijdelijk op een legale wijze in Kenia te verblijven om aldaar een aanvraag in te dienen. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht door het louter herhalen dat zij Kenia niet zonder meer binnenkomt.

Waar de verzoekende partij vervolgens betoogt dat het argument dat het niet gaat om een buitengewone omstandigheid omdat die verplichting geldt voor andere Somalische burgers niet opgaat,

dat zij nu eenmaal in België is en de aanvraag vanuit de realiteit moet beoordeeld worden, dat zij, in tegenstelling tot Somalische burgers die nog in hun land vertoeven, eerst nog zou moeten terugkeren naar Somalië, waar zij al zes jaar niet meer geweest is en van daaruit naar Kenia zou moeten reizen, waardoor het om een andere situatie gaat, gaat zij er aan voorbij dat het motief dat stelt dat het probleem geldt voor alle Somali die een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen, betrekking heeft op het argument dat een reis naar Kenia een reis van honderden kilometers veronderstelt. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het motief dat het indienen van een aanvraag in Kenia, waarmee een reis van honderden kilometer gepaard gaat, een probleem is dat geldt voor alle Somali die een aanvraag via de normale procedure indienen, foutief of kennelijk onredelijk is. De Raad wijst er op dat het de verzoekende partij toekomt aan te tonen waarom het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om een aanvraag in te dienen via de gewone procedure.

Voorts meent de verzoekende partij dat het argument dat zij beroep kan doen op IOM evenmin opgaat, dat dit een vrijwillige terugkeer betreft en de tussenkomst beperkt is zowel financieel als in de tijd en geen enkele garantie biedt dat zij over de nodige middelen en modaliteiten kan beschikken om de aanvraag in Kenia te doen. De verzoekende partij toont vooreerst geenszins aan op welke wijze het feit dat IOM de vrijwillige terugkeer betreft, afbreuk doet aan de bestreden beslissing. Zij toont geenszins aan, en dit blijkt ook niet uit het administratief dossier, dat zij voorwerp uitmaakt van een gedwongen verwijdering. Waar zij stelt dat de tussenkomst beperkt is zowel financieel als in de tijd, toont zij geenszins aan dat zij, in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing betreffende de aangevoerde omstandigheid dat zij niet over de financiële middelen beschikt om naar Somalië te reizen, niet de nodige financiële steun zou kunnen verkrijgen voor een terugreis. Waar zij stelt dat de tussenkomst beperkt is in de tijd, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze dit element afbreuk doet aan het motief dat zij de nodige steun kan verkrijgen voor een terugreis. Waar zij stelt dat het feit dat zij beroep kan doen op het IOM geen enkele garantie biedt dat zij over de nodige middelen en modaliteiten kan beschikken om de aanvraag in Kenia te doen, kan de Raad enkel vaststellen dat het motief betreffende het beroep kunnen doen op het IOM betrekking heeft op de aangehaalde onmogelijkheid terug te keren naar Somalië bij gebrek aan financiële middelen en dat uit de aanvraag geenszins blijkt dat de verzoekende partij had aangegeven dat zij niet zou beschikken over de nodige middelen en modaliteiten om de aanvraag in Kenia te doen.

3.10. De Raad wijst er verder op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle elementen in het geheel heeft in overweging genomen in een globale beoordeling doch heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het buitenland. Waar zij hieromtrent stelt dat het lange verblijf in België een invloed heeft gehad op de mogelijkheid om een aanvraag in Kenia te doen, daar haar banden met eventuele familie in Somalië intussen ernstig verminderd zijn, gaat zij voorbij aan de motieven dat het onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekende partij geen familie, kennissen of vrienden meer zou hebben in het land van herkomst. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het ernstig verminderen van de banden met familie in Somalië niet had aangevoerd als buitengewone omstandigheid, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dit element op zich of in het geheel van de aangevoerde omstandigheden niet betrokken te hebben in haar beoordeling. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze haar angst om als Shekhal minderheid behandeld te worden en de noodzaak om zich naar Kenia te begeven met een reis van honderden kilometers, omtrent welke elementen de verwerende partij gemotiveerd heeft waarom zij deze niet weerhouden heeft als buitengewone omstandigheid, in samenhang met de andere aangevoerde elementen wel degelijk zou aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

3.11. In een derde onderdeel ten slotte, voert de verzoekende partij een schending van het hoorrecht aan. Zij betoogt dat conform overweging 24 van de Terugkeerrichtlijn de grondrechten en grondbeginselen in acht moeten genomen worden, die met name in het Handvest worden erkend. Zij meent dat wanneer de verwerende partij van mening was dat er geen afdoende buitengewone omstandigheden waren voorgelegd, zij haar hiermee had moeten confronteren, wat niet gebeurd is. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij, zonder het hoorrecht toe te passen, niet kan stellen dat zij als Shekhal minderheid geen gevaar loopt, dat zij niet zou aantonen niet over financiële middelen te beschikken en dat zij nog familie zou hebben in Somalië daar zij bij de eerste asielaanvraag zou verklaard hebben dat haar vader daar nog woonde, terwijl op het ogenblik van de bestreden beslissing er zes jaar verlopen zijn. Zij meent dat wanneer de verwerende partij deze beweringen als motief gebruikt, deze dienen onderzocht te worden door de uitoefening van het hoorrecht. Zij stelt dat zij als zij was gehoord, zij de actuele familiale toestand in Somalië had kunnen toelichten, met name dat zij daar

niemand meer heeft, dat zij effectief over nul financiële middelen beschikt hier maar ook in Somalië en dit tot een andere beslissing inzake de buitengewone omstandigheden had geleid.

Er blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op artikel 41 van het Handvest, nu dit artikel zich slechts richt tot de instellingen en organen van de Unie en artikel 51 van dit Handvest bovendien bepaalt dat de bepalingen van het Handvest uitsluitend van toepassing zijn wanneer de lidstaten en organen van de Unie het recht van de Unie ten uitvoer brengen. De thans bestreden beslissing kadert niet binnen het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en hiermee wordt geen uitvoering gegeven aan het recht van de Europese Unie. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een zuiver nationaalrechtelijke bepaling die geen omzetting vormt van het Unierecht en kadert niet binnen een terugkeerprocedure. Elke verwijzing naar de overwegingen en bepalingen van de Terugkeerrichtlijn mist *in casu* dan ook relevantie. Nu de bestreden beslissing niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht of zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het de verzoekende partij vrij stond om alle elementen die zij nuttig achtte voor te leggen in het kader van haar verblijfsaanvraag en zij ook niet aannemelijk maakt dat zij – indien bijkomend gehoord – nog nuttige gegevens had kunnen aanbrengen. De verzoekende partij stelt dat zij haar actuele familiale toestand in Somalië had kunnen toelichten, met name dat zij daar niemand meer heeft, doch beperkt zich tot een loutere bewering die zij geenszins staft, zodat zij niet aantoonde dat zij, indien bijkomend gehoord, nog nuttige gegevens had kunnen aanbrengen. Daarnaast betoogt zij dat zij had kunnen toelichten dat zij effectief over nul financiële middelen beschikt hier maar ook in Somalië. Echter blijkt uit de aanvraag dat zij reeds heeft aangehaald dat zij financiële middelen ontbeert om naar Somalië te reizen. De Raad stelt ook vast dat deze aangevoerde omstandigheid door de verwerende partij werd afgetoetst aan de vereiste van buitengewone omstandigheden, doch niet werd weerhouden. Door louter opnieuw aan te geven dat zij over geen financiële middelen beschikt, overtuigt de verzoekende partij geenszins dat zij nog concrete elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij motiveerde dat zij als Shekhal minderheid geen gevaar loopt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij motiveerde omtrent haar voorgehouden vrees voor vervolging omdat zij zou behoren tot de voormelde minderheid, dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. De Raad herhaalt dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek in het herkomstland in te dienen. Ook wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd over het niet beschikken over financiële middelen, dat het de verzoekende partij vrijstaat een beroep te doen op IOM om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis en dat het IOM ook beschikt over een reïntegratiefonds. De verzoekende partij toont dan ook niet aan op welke wijze het toelichten dat zij niet over financiële middelen beschikt tot een andere beoordeling had kunnen leiden, waarbij nog dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij haar toelichting ook had kunnen staven met concrete elementen. Betreffende het betoog dat de verwerende partij zonder gehoor niet kan stellen dat zij nog familie zou hebben in Somalië, wijst de Raad er opnieuw op dat de verzoekende partij niet aantoonde welke nuttige gegevens zij had kunnen aanbrengen die tot een andere beoordeling had kunnen leiden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 41 van het Handvest.

3.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partij slaagt er niet in een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

3.14. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER